

பல்வற்று மூகங்களுடன் உறவாகத் தினம் பழக, இன்னும் சொல்லப்போனால் உரிமையுடன் பசே, அரியவாப்பு பற்றுவர்கள் கலஞ்சூர்கள். கலஞ்சூன்கு கலகைள் வசப்படுவதுபோல், காதலும் நன்கு வசப்படும். கரையில் வந்து மோதும் கடல் அலகைள் போல் வந்து வந்து அவர்கள் காலடியில் காதல் அலமைமோதும்.

காதலே கலை என்றாலும், சலனம் இல்லாத மனிதர்களே இல்லை. சலனங்களை சலசலப்பின்று வன்றவர்களும் உண்டு. வெல்வனே என்று சலனத்துள் வீழ்ந்தவர்களும் உண்டு.

இங்கே ஒரு பெரும் மிருதங்கக் கலஞ்சூன். அக் கலஞ்சூன்கு எதுவித பட்டமும், பதவியும், கிடையாது. பரம்பரையாக வந்த கலையே என்றால் அதுவும் அறவே கிடையாது. தானாக ஒவ்வொரு நாளாக விரும்பி விரும்பிக் கற்ற கலை. யாரும் சிறப்பாக மிருதங்கம் வாசித்தால் 'அவன் ஒரு மூத்துக்குமார்' என புகழ்வார்கள். அந்த அளவிற்கு அவன் பெயரே பெரிய மிருதாய் விரிந்து கிடந்தது. இன்று 40 வருடங்களாக மிருதங்கம் அவன் வாழ்வின் லயமாகவே உள்ளது.

எத்தனை மடேகைள், எத்தனை பாடல்கள், எத்தனையிலும் மூத்திரை பதித்த மிருதங்க கலஞ்சூன் மூத்துக்குமார். மிருதங்கத்திற்கு இருபக்கம்போல் அவன்க்கும் இருபக்கங்கள்.

மனவை பரேப்பிள்ளைகள் என அட்காசமான ஒரு குடும்பம் ஒரு பக்கம். மறுபக்கம் புதிதாக ஒரு தடேல்.

அவன் மனவை ஒரு குடும்பவிளக்கு. வீட்டுவலைகள், வளையலைகள் என அவளாகவே இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டுவாள். அதிகம் பசேசுவராது. தலையெச்சியிலும் அதிகநேரம் இருக்க மாட்டாள். தலையைக் காட்சி நாடகம் அறவே பிபிக் காது. காரணம் நாடகத்தில் ஒரு கணவன்க்கு இரு மனவைகள். மற்றும் திருமணமான பெண்ணை விரும்புதல், போன்ற காட்சிகளை அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. பாட்டுமட்டும்கடே பாள். கர்னாடக இசை பெரிதும் பிபிக்கும்.

மூத்துக்குமார் நான்கு மாதமாக ஒரு அரங்கு நிகழ்வுடன் ஒன்றிப் போயிருந்தார். சாதாரணமாக ஒரு நான்கு வார ஓத்திகையுடன் அரங்கு நிறைந்து வாசிக்கும் மூத்துக்குமார், இன்று நான்கு மாதமாக ஓத்திகை என்று அலகைகிறார். அந்த அரங்கு நேரம் மீன்றுமாதத்திற்கு முன்பு நடந்திருக்க வேண்டும். அரங்கு நேரம் செய்ய இருக்கும் ஆண்டாள் சிறந்த நரத்தகி. அவளது அம்மம்மா இறந்ததால் நடக்க இருந்த அரங்கு நேரம் நின்றபோனது. இப்போது இந்த மாதம் அரங்கு நேரம். ஓத்திகை தொடர்கிறது.

மூத்துக்குமாரின் மிருதங்கவாசிப்புக்கு தாளம் தப்பாது நடன மாடுவாள் ஆண்டாள்.

Written by மாதவி

Saturday, 03 November 2018 08:03 - Last Updated Wednesday, 02 January 2019 22:28

எத்தனை அரங்கேற்றங்கள் எத்தனை ஒத்திகைகள் அவற்றில் எல்லாம் காணாத ஒரு மந்திரசக்தியை ஆண்டாள் காலடியில் கண்டு மிரண்டாள் மத்துக்குமாறு. அந்த மந்திரத்தில் அந்தரத்தில் தொங்கி ஊசலாடியது அவன் மனது. அந்த விரல்களின் அழகும், அந்த பாதுகாங்கள் சூமந்தூநிற்கும் சூமயையும், அவன் இதயத்தில் கனத்தது. வயது அறுபது. ஆனால் அறுபதுக்கொண்டு ஓடும் வள்ளாட்போல் மனம் ஓடியது. காரணம் அவளின் துள்ளும் இளமை மட்டுமல்ல அவள் ஆடும் அற்புத கலையும் தான்.

அன்று கே.பாலசுத்திரின் சிந்துபரைவி படம் பார்த்தபோது எப்பி இந்த அளவு வயது வித்தியாசத்தில் ஒரு இரசிகையை தாயாக்க முடிந்தது. ஜே.கே.பியும் சிந்துவும் கொண்ட உறவு அவனுக்கு ஏறகமுடியாது இருந்தது. இன்று அந்த உறவே அவனுக்கு முன் வந்து முன்னுதாரணமாக சிந்து படிகின்றது.

ஆண்டாள் தன்னையென்று நான்கு மாதமாக மத்துக்குமாரின் தாளத்துடன் இணைந்து ஆடப்பழகி விட்டாள். அவளுக்கு வயது இருபத்தினான்கு. எங்கோ வீழ்ந்து விட்டனென்பது மட்டும் அவளுக்குப் புரிந்தது.

அது பரதத்தினுள்ள அல்லது மிருதங்கத்தின் ஒரு அங்கமாகிவிட்டாளா என்பது இன்று வரை அவளுக்கு தெரியவே இல்லை.

மத்துக்குமார் போடும் தாளம் தப்பாது. ஆடும் ஆண்டாளை அவன் ஆளத் தொடங்கினான். கலையில் உள்ள ஆர்வத்தால் வந்ததொல்லையென்று. அவர் திருமணமானவர். வயதோ அறுபது. ஆனால் எந்தப் பணிகளும் இல்லாத அடக்கம், அவளால் அடங்கிக் கிடந்தது. எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அவள் தாளம் தவறி ஆடியது கிடையாது. அது மடையாக இருந்தாலும் சரி வாழ்வாக இருந்தாலும் சரி.

அடக்க அடக்க அம்மியும் நகரும் என்பது மத்துக்குமாரின் கலையானது. மத்துக்குமார் மெல்ல மெல்ல மிருதங்கத்தை நிமிர்த்திவதை சூத்தியலால் சூதி ஏற்றத் தட்டுவது போல் அவளையும் சூத்தி சூத்திகைகளால் தட்டித் தட்டிக் கைக்க ஆரம்பித்தார். இதுமட்டுமல்லாமல் இன்றைய இளையவர்போல் தொலைபேசியில் உள்ள அதனை சலுகைகளையும் தன்காதல் கலைவளர்க்கப் பாவித்தார். வட்சப செய்கிறால் நிரம்பி வழிந்தது.

“தரூவாயா நம் வரவு சலெவ கணக்கு பார்க்க, ஒரு நாள். நஷ்டம் என்றாலும் இஸ்டம் தான்” என்று எழுதினான் மத்துக்குமார்.

பதிலுக்கு ஆண்டாள்: “வரவு என்று ஒன்றிருந்தால் சலெவ என்று ஒன்று இருக்கும். இதற்கு என்ன கணக்கு பார்க்க இருக்கும்” என எழுதிவிட்டாள். (என்னகொடும் இதைத் தமிழிற்கு எதனையும் இருமுறை வாசித்தால் போதும் இரட்டைக்கருத்தை அது அள்ளி வீசும்.)

“நீ பிபிகொடக்காமல் எழுதுகிறாய். நான் உன்னில் பிபித்ததை எழுதுகின்றனே” எனப்பதில் போட்டான் மத்துக்குமார். யாழ்ப்பாணத்தில் மின்வெட்டாலும் அவன் வட்சபபைதடுக்கமுடியவில்லை. அவன் எந்த நேரமும் புல்சாஜியில் இருந்தான்.

அவன் காதல் வரிகளை காமச்சிதறல்களை எழுதினால் ஆண்டாள் அதனைப் பார்த்த

கையோடும் தானே அழித்து விடுவான். அவள் பார்த்தால் போதும். இந்த ஜென்மத்திற்கு அது போதும்.

ஆண்டாள் வாசிக்கும் ஓவ்வொரு கும்பம் செய்திகளும் அவள் இளமையைத் தள்ளுவதைத் தன் என்பது எப்படி உண்மையோ, அது போலவே அந்த துள்ளலுக்கு முத்துக்குமாரின் காதல் காரணம் அல்ல, அந்த வரிகளில் உள்ள காந்தம் மட்டுமே காரணம் என்பதும் பரூண்மையாகும்.

கண்ணாசனின் பாடல்கள் கண்ணாசனை காதலிக்க வகைக்கவில்லை. ஆனால் பலரது காதலுக்கு அதுவே காதல் வரிகளானது போல்தான் முத்துக்குமாரது வரிகளும் அமரத்திருந்தது.

முத்துக்குமார் முதல் முறையாக தன் எண்ணத்தையே நிரூபிப்பதே கட்டி விட்டார். அது புதிதாக எதுவும் இல்லை. வயதானவர்கள் விடும் முதல் காதல் அம்பு அதுதான்.

“உன்னையே நான் மூன்று கண்டிருந்தால்... நீ இன்னும் மூன்று பிறந்திருந்தால்... நீ என்னையே விரும்பியிருப்பாயா?” என்பதுதான்.

ஆண்டாள் ஒரு கணம் திகைத்தாலும் அந்தக் கலையினின் அற்புதத்தின் அவளை மூழ்கியாக ஆட்கொண்டிருந்ததால், “இது என்ன களேவி... அன்று கண்டிருந்தால் நானே கடத்திக்கொண்டு போய் இருப்பேன்” என்றாள்.

இப்போது முத்துக்குமாரின் மடியில் இருப்பது மிருதங்கமல்ல. ஆண்டாள்தான்.

இந்த சம்பாஷனை நடந்தது நேற்று காரில் ஆண்டாளை வீட்டில் விடச் சினைப்போது. இரவு 9 மணி இருக்கும். ஆண்டாள் சொன்னது இறந்தகாலம். கடத்திக்கொண்டுபோய் கட்டி இருப்பேன் என்றது இப்போது என்ற பொருளில் இல்லை.

ஆனால் முத்துக்குமார் இறந்தகாலத்தைப் போட்டு நிகழ்காலத்தைப் பிடிக்க முயல்கிறார் என்பதனை ஆண்டாள் இப்போது நன்கு உணர்ந்து கொண்டாள். இந்தக் காலத்துப் பெண்கள் வளையப்படையாகவே கதைப்பார்கள். அவை சிலசமயம் வயதானவர்களது இளமையைப் படலத்தையே திறந்து விடும்.

ஆண்டாள் காரால் இறங்கி வீட்டுக்குள் ஓடியவள். சட்டெனத் திரும்பி வந்தாள். யன்னல் அருகே வந்து தனது கதைத் தொலைபேசியை விட்டுவிட்டேன் என்று எழுந்தாள். அப்போது கதைத் தொலைபேசி காரில் சாச்சரில் போட்டிருக்க வயர் அவளதைத் தடுத்து. ஆண்டாள் இன்னும் சற்று கும்பிட்டு எழுந்தாள்.

அவள் கும்பியும் இவன் நிமிரவும் விழிகள் இணையவும் வயரப்பிடிக்கவும் அந்த அசைவில் இருவரது இதழ்களும் ஒரு நொடி முட்டி மோதி விலகின. முத்துக்குமாரைக் கோ அவள் முதல் முத்தம்.

தொலைபேசியை எடுத்துக்கொண்டு வறறுப்பு விரும்பற்ற ஒரு ஞானிபோல விரைந்தாள்.

அவள் திரும்பிப் பார்ப்பாளா என இவன் மனம் ஏங்கியது. தான் தப்பிச்செய்து விட்டேன்

என்பதனைவிட அது தப்பு இல்லை என அவளுக்கு எப்படி புரியவகக்கலாம் என்ற எண்ணமே மூத்துக்குமாரிடம் ஓங்கி நின்றது. அவள் திரும்பிப் பாரக் கவலே இல்லை. மூத்துக்குமார் பொறுமையாகப் பார்த்தபடி இருந்தார். காரணம் அவரது மூதுமலை. அவள் ஒரு ஞானிபோல நடந்தாலும் அழகாக இருந்தாள்.

இரவு 11.00 ஆண்டாளின் வட்சாப் அடித்தது. ஆம் ஆண்டாள் நினைத்தது போலவே மூத்துக்குமார்தான். மறுபுறத்தில் மிருதங்கத்திற்கு சூதியறேற கட்டகைகளை அடிப்பதுபோல மூத்துக்குமார் கட்டம் கட்டமாக அடித்து தனக்கறேற சூரூதியாக ஆண்டாளை மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருந்தார்.

ஆண்டாள் மூத்துக்குமாரைக் குறித்து “நீங்கள் திருமணமானவர், எனக்குக் குருவானவர்” என்று சொல்ல முயலும் வளை எல்லாம் அவர் தனி ஆவர்த்தனம் சய்வார்.

“நான் என மனவியுடன் மகிழ்வாக இல்லை. கழந்தகைகள் பெற்றது எல்லாம் காமத்தின் கடித்திலும் இல்லை. கலையோடு வாழ்வதால் கவலமைற்றது இருந்தனே இப்படி எல்லாம் நீங்கள் எனக்குச் சொல்லி என்னதைத் தேவையாகப் பார்க்கலாம். இந்த ஆண்டாள் காணும் ஆண் ஒரு கலஞானாக இருந்தால் மகிழ்வனே. ஆனால் மணப்பதற்கு கலகைகும் அப்பால் சிலவற்றைத் தேடுவனே. என வீட்டில் உங்களை தயைவமாக மதிக் கின்றார்கள். எனவே நான் நாளை உங்கள் வீட்டிற்கே வருகிறேன். உங்கள் குடும்பத்துடன் ஒரு பொழுது வாழ்கின்றனே. அப்பா அம்மாவிற்கு அரங்கிறே த்திற்கான ஒத்திகை என்று சொல்கின்றனே. ஆனால் அது வாழ்க்கைபற்றிய ஒத்திகை என்பதனை உங்களுக்கு மட்டும் சொல்கின்றனே. அதற்காக திட்டமிட்டு உங்கள் மனவியை எங்கும் அனுப்பவனேட்டாம். அந்த அதிர்ஷ்டசாலியை நானும் காணவனேட்டும்” என்றாள்.

அவள் “அதிர்ஷ்டசாலி” என்றால் அவள் தன்னையே எந்த இடத்தில் வைத்துள்ளாள் என்பதை சட்டென்று புரிந்து கொண்டார்.

மூத்துக்குமார் வீட்டுவாசல் மணி அடிக்க, வடிகம் கலந்த மகிழ்வுடன் திறக்கின்றார். ஆண்டாள் ஓரே ஒரு பார்வை. பின் உள்ளே நுழைகின்றாள். மனவை காயத்திரி ஓடிவந்து “வாமகளை, நான் கொடியில் உடும்பு காயவிட்டுக் கொண்டு நின்றனே. இந்த மனுவை இருந்தா எழும்பாது. தனிய மிருதங்கத்திற்கு சூதி ஏற்றுவதும் தட்டுவதும் தான் பிழைப்பாய்போச்சு. எல்லா வலையையும் நான் தான் பார்க்கணும்”

ஆண்டாள் பலநாளும் பழக்கம்போல “நானும் கலெப்பணிறனே” என்று காயத்திரியுடன் சனென்றாள்.

உடும்பை காயவிடுகிறாள் காயத்திரி. ஆண்டாளும் அரவைசி எடுத்து காயவிடுகிறாள். மீதி எடுக்க காயத்திரி உள்ளே செல்ல, 18வயது இளஞான போல வாசலில் வந்து ஒரு பார்வை பார்ப்பார் மூத்துக்குமார்.

ஆண்டாள் விலகிய ஆடையையே ஒதுக்கியபடி

“அப்போதே கண்டிருந்தால் நானும் இததைான் பண்ணி இருப்பனே”

“நூற்றுக் கட்டைகளே விக் கு இன்று பதில் இப்ப உங்கள்குக் குப் புரியும் பபி சலால்லி இருக்கிறேன். மனவை வறே! காதலி வறே!! என்னை அப்போது கண்டிருந்தால் என்னகை கட்டி இருப்பாயா என இனி அவரையும் கட்டைக்காதீர்கள். அன்று காதலியாக இருந்து இன்று மனவையாக இருப்பவர்கள் எல்லாம் இததை தான் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என்றாள் ஆண்டாள்.

முத்துக்குமார் “அப்படி என்றால் அந்த முத்தத்தின் போது எதிர்க்கவில்லையே. பின்பும் அதுபற்றி சினக்கவில்லையே. அந்தச் சிறுசிறுங்கல் மட்டும் தான் எனக்கு இப்பவும் கட்டைக்கிறது. அதனை மறந்து விட்டாயா ஆண்டாள்” என படங்களில் வரும் வில்லன்கள் போல் கட்டைக்கார்.

அவள் நிதானமாக “முத்தம்..!!! எப்போ?” என்றாள்.

முத்துக்குமார் நூற்று காரைக்கூள் நடந்த அந்த நிகழ்வை அவளுக்கு நினைவு படுத்துகிறார்.

அவள் திகைத்து நின்றாள். “நீங்கள் சலால்லித்தான் அது முத்தம் என்றே தெரிகிறது. அது ஒரு விபத்து. காரின் வறும் அசவால் எமது இதழ் முட்டி இருக்கலாம். எத்தனை தடவை என்னதை தட்டித் தட்டி கதைத் திரும்பீர்கள். அது எந்த உணர்வையும் எனக்குத் தட்டிவிட்டவையே. சரி அதை முத்தம் என்றே வையுங்கள் மகிழ்ச்சிகள். அதற்காக மொத்த வாழ்க்கையை நான் தொலக்க முடியுமா?”

முத்துக்குமாரின் மனவை காயத்திரி “ஆண்டாள், நீங்கள் பசிக்கொண்டு இருங்கள். அவருக்கு 12 மணி என்றால் சாப்பாடு மசேயில் இருக்க வேண்டும்” என்றபடி அடும்படிக் கூள் நுழைந்தாள்.

வீட்டு வாசலில் “ஐயா..” என்று சத்தம் கட்டைக்கு முத்துக்குமாரும் ஆண்டாளும் வாசலுக்குச் சென்றனர். மரத்தில் பிடுங்கிய தங்கையுடன் ஒரு வயதானவர் கம்பீரமாக நின்றார். “உங்க மரத்துத் தங்கைய தான்” என்று முத்துக்குமாரிடம் கொடுத்தார்.

ஆண்டாள் “அடடா, ஆளபைபார்க்க வயசு தெரியல்ல என்ன! இவரை நான் அப்பவே கண்டிருந்தால்...”

முத்துக்குமார் மனவை காயத்திரியும் வாசலுக்கு வந்திட, “எங்க வீட்டில் தங்கைய பிடுங்க வரச்செல்லி இருப்பேன்” என்றாள் ஆண்டாள்.

- 000000

Quelle - வறெறிமணி- கார்த்திகை 2018